

[Hanne Reintoft.]

rere og ikke billigere at bo. Det har ikke sat fart i byggeriet, det har hæmmet det. Det er kort sagt en kolossal fiasko, hvis altså det er dem, der skal have lejlighed og noget at bo i, man vil hjælpe, og ikke dem, der skal tjene penge på boligøden.

At gøre boligen til en menneskeret bliver der sagt i næsten hvert eneste partiogram, men det er det eneste, man ikke gør fra regeringens side. Det er imidlertid et voksende og rimeligt krav i befolkningen, og hvis det skal gennemføres helt, må det konsekvente være, at staten overtager al jord, der skal bruges til industri og boligbyggeri. Der må sikres staten og kommunerne ekspropriationsret til den nødvendige byggejord til landbrugsværdien.

Den anden hovedbelastning på boligudgifterne, kurstabet og den deraf følgende høje rente, løses også kun ved direkte statsindgreb, og jeg tror efterhånden, denne regering er kommet i en situation, hvor man ikke længere på gammel, borgerlig maner kan sige, at man har noget som helst mod statsindgreb — så bliver der da i hvert fald en vis komik over sagen. Vi har gang på gang stillet krav om direkte statsfinansiering af boligbyggeriet, og den nuværende boligmangel taget i betragtning må det være rimeligt og nødvendigt, at der på statsbudgettet afsættes et beløb til sikring af billige lån til et tilstrækkeligt udlejningsbyggeri i den almenyttige sektor. Ved udlån af disse penge uden kurstab og til en fast rente på 4 pct. skulle det være muligt at få byggepriserne ned, så både rentesikring og boligsikring, som i og for sig bare er lønmodtagernes kompensation til hinanden, så kapitalisterne kan tage deres penge hjem, kan ophæves. Midlerne til byggeri kan fremskaffes, som alle ved, ved en effektiv ligning, der inddrager de mange, mange milliarder kroner, der af velhavere og millionærer holdes uden for beskating.

Over for alle påståede bestræbelser på at overvinde Danmarks økonomiske vanskeligheder står regeringens voldsomme iver for hurtigst muligt at komme ind i fællesmarkedet. Netop i en tid, hvor man advarer mod, at betalingsbalanceunderskuddet fører til, at landets økonomiske politik sættes under kontrol af udenlandske pengemagter, erklæ-

rer regeringen sig rede til at sætte den økonomiske politik under administration af EECs overnationale organer. Netop nu, hvor folketinget skulle bruge sine rettigheder for at styre økonomien i den arbejdende befolknings interesser, vil man fraskrive sig denne ret. Netop nu, hvor de øgede udenlandske kapitalanbringelser svækker valutastillingen gennem hjemtagningen af profit, skabt af danske arbejdere, vil man åbne døren for de store udenlandske monopolars transaktioner.

Jeg skal ikke her gentage vores påvisning af, at fællesmarkedet for os betyder opgivelse af vor suverænitet til fordel for de internationale monopolars magt, men jeg skal erindre om, at denne magtudøvelse under de nuværende konjunkturer strammes. Det er at vildlede befolkningen at påstå, at fællesmarkedet betyder bedre betingelser for dansk industri og landbrug, og under den snarlige markedsdebat skal jeg dokumentere dette uigennemskydeligt.

Regeringen har unægtelig også pådraget sig en ikke just smigrende international opmærksomhed ved i Bruxelles og andre steder at fare rundt og fortælle, at Danmark overhovedet ikke har nogen som helst betingelser for optagelsen i EEC. Andre steder tænker man sig dog lidt bedre om. Den norske regering er for øjeblikket ved at slå revner af frygten for følgerne af EEC. Modstanden i England, også i arbejderpartiet, vokser sig stadig stærkere, mens vi bare blindt løber i hælene på de store og skynder os at bruge de møder, vi nu kan få, til at vildlede den danske befolkning.

Statsministeren betjente sig også af nogle unægtelig forskruede argumenter for regeringens fællesmarkedsbegejstring. I åbnings-talen fik vi den påstand — minder om fjerne tider — at tilslutning til EEC var vejen til enhed i Europa. Men fællesmarkedet er jo ikke Europa. Selv efter en udvidelse er det kun en lille halvdel af Europa. Det, det virkelige er, er en lukket politisk og økonomisk blokdannelse, der faktisk kun uddyber spaltningen af Europa. Alle tendenser i retning af at overvinde denne spaltning går lige på tværs af fællesmarkedstanken. Det gælder også de nødvendige udbygninger af økonomiske forbindelser mellem øst og vest, som man i regeringen er så arrogant reserve-